

סוף סוף נפל המסווה. סוף סוף נאמר לנו במילים ברורות כמה הדברים אמורים. סוף סוף הובקע מסך המליצות, האשליה והשקרים. כמשך ארבע עשרה שנה אמרו לנו: אין זו מדינה דתית, הלילה. זוהי מדינה לאומית. היא שייכת ליהודים. היהדות היא לאום, לא דת.

והנה בא בית המשפט העליון וקבע ברוב מכריע: לא דובים ולא יער. הוא הגדיר בצורה חד משמעית את הזהות היסודית של המישטר הקיים במדינה. זהו מישטר יהודי — ויהודי הוא מי שלא פרש מן הדת היהודית.

הדת הפכה לאבן הבוחן המעשית היחידה. (ואל יכעס איש על בית המשפט. כי בית המשפט הוא מטבע ברייתו חלק של המישטר הקיים. הוא יכול להיות החלק הטוב ביותר שלו. אך אין הוא יכול להיות מוסד מהפכני, החותר להפיכת המישטר ולשינוי השקפת עולמו.) ובכן: יהודי הוא יהודי על פי הדת (בין אם הוא רתי, בין אם הוא בלתי דתי, בין אם הוא אנטי דתי). כי יהודי חדל להיות יהודי כאשר הוא עובר לדת אחרת.

והדבר לא נקבע על פי ההלכה הדתית, אלא על פי החוק.

★ ★ ★

לפני שנים רבות קמנו ואמרנו: יש להפריד הפרדה מוחלטת בין הלאום לבין הדת. הלאום והדת אינם יכולים לדור בכפיפה אחת.

כדי להפריד בין הדברים בבירור, קבענו: יהודי הוא אדם השייך לדת (אפילו אינו דתי). עברי הוא אדם השייך ללאום.

השמיצו אותנו כ"כנענים". גידפו אותנו כעוכרי ישראל. הכריזו עלינו כעל אויבי הציונות, הישוב והמדינה. אך לא על המשמיצים ועל המגדפים התרעמו.

התרעמו על אותם מבני דורנו שהתריסו נגדנו: דחילוכם, תפסיקו לבלבל לנו את המוח! מה זה חשוב, בכלל? מה איכפת לנו אם אנחנו יהודים, או עברים, או ישראלים? והנה בא בית המשפט וקובע: זה חשוב מאוד. זה נוגע לחוק המדינה.

★ ★ ★

עוד ביום קום המדינה נקבע כי ל"יהודים" יש והמוגדרות בחוק. מניית העצמאות קובעת כי יושבי המזיאון התלאביבי הקימו את "מדינת היהודים" — היא מדינת ישראל.

"מדינת היהודים" קודמת ל"מדינת ישראל". משמע: המדינה שייכת ליהודים. היא קיימת למען היהודים, וכל מי שאינו יהודי אין לו חלק אמיתי בה.

לא יהודי יכול להיות בה תושב, ואף אזרח נסבל — אך אין הוא שייך לגוף הנושא את המדינה.

כצעד שני בא חוק השבות. ואינה שייכת לאיש זולתם. האוטומאטית לעלות לישראל ולהשתקע בה. לגבי זכות יסודית זו יצר החוק הבדל בין יהודי לבין שאינו יהודי.

הצעד השלישי הוא חוק האזרחות, המעניק ליהודי אזרחות אוטומאטית מן הרגע בו דורכת רגלו על אדמת הארץ.

בבית המשפט: דניאל בגוב הראיות

הפכה לנכס לאומי. התביעה להפריד בין הדת לבין המדינה הפכה סימטת יקרב לאומית.

היו אף היו מנהיגים לאומיים שניסו להשתמש בדת למטרותיהם, כמכשיר של מדיניות פנימית או חיצונית. אולם לא עלה על דעתם כי הדת יכולה לבוא במקום הלאום, או שהדת והלאום אחד הם. המצאה זו שמורה לציונים.

★ ★ ★

הציונות נולדה כאשר דבק המהפכה הלאומית הי אירופית, באיחור רב, בהמוני היהודים. ביסודה היתה

זאת מוכיחה לנו חקא פרשת האח דניאל — הוא אוס באלד רופאייון.

★ ★ ★

האח דניאל מרגיש את עצמו כשותף ללאום שלנו. אין הוא רואה את עצמו שייך לשום לאום אחר. הוא מזדהה עם המדינה, אחרי שחיתר על אזרחות אחרת.

הוא דובר עברית — וכולנו שמענו ברדיו את דיבורו ה שוטף והלבבי, דיבורו של איש משלנו. אילו היה בגיל המתאים, היה משרת בצה"ל. לולא היה נזיר, היה מוליד בנים נאמנים למדינה ולאומה, בנים שישרתו בצה"ל, שיש פכו את דמם למען המדינה ביום צרה, שישלמו את מיסיה.

אלה הם סימני ההשתייכות המובהקת ל לאום. אין סימנים אחרים. אולם אוסכאלד רופאייון, כך נאמר לנו, אינו שייך ללאום שלנו. כי הוא המיר את דתו.

נניח לרגע כי יש דודן לאח דניאל — אחד צ'ארלס רופי, לשעבר רופאייון, החי בברוקלין. צ'ארלס זה הוא אזרח אמריקאי, והוא מזדהה בכל לבו עם האומה האמריקאית. אומנם, הוא תורם למגבית היהודית (כל עוד ניתן לו לנכות את התרומה ממס ההכנסה שעליו לשלם), ואף יבקר פעם בחייו בישראל, כדי להצטלם בקיבוץ.

אולם צ'ארלס רופאייון הוא אמריקאי לכל דבר. הוא מקיים במיטתו את הצבא האטומי ואת השרותים של ארצות הברית. הוא דובר אנגלית. הוא יתוך את בנו לזאמנות אמריקאית. הבן יתגייס לצו ארצות הברית ויילחם נגד כל מדינה שהנשיא יכריז עליה מלחמה — כולל מדינת ישראל.

אולם צ'ארלס רופי שייך ללאום שלנו, לפי החוק ולפי החלטת בית המשפט העליון. מדינת ישראל היא מדינתו שלו, מדינת היהודים. שמורה לו הזכות לבוא הנה ולהתאזרח כאן אוטומאטית כל עת שירצה — למרות שהוא מכריז בפומבי שכלל אינו חולם על כך.

נניח שיש לאח דניאל דודן שני — אחד אלי רפאלי, שגדל בארץ ישראל. אלי רפאלי ירד מן הארץ. הוא קרע את דרכונו הישראלי. הוא התאזרח באוסטרליה, שירת בצבא האוסטרלי, מגדף את ישראל ומצפצף עליה.

אולם אלי רפאלי (ששינה בינתיים את שמו לפלמרס, ושכינו דוברים אנגלית במיבטא של סידני) הוא יהודי. הוא שייך ללאום שלנו, במובנם של מגילת העצמאות וחוקי השבות. המדינה שייכת לו, אפילו יגדף אותה פעמיים ביום.

היא שייכת למו שאינו רוצה להיות כאן, ש אינו מוכן לקשור את גורלו בגורלה. אבל היא אינה שייכת למו שרוצה להיות ולמות למענה. כך אומר החוק.

★ ★ ★

הוא מצב אבסורדי, מצב שאין הדעת יכולה לסבול אותו לאורך ימים. הוא מחייב אתנו לחזור ולתבוע הפרדה חדשה והגדרה ברורה.

האח דניאל תבע כי יכירו בו כ"יהודי" — כי זה ה משג המופיע בחוק השבות. אולם היהדות אינה יכולה להיות שם של שותפות דתית ושל שותפות לאומית בעת ובעונה אחת. הלאום הזה, אשר האח דניאל שייך אליו, מוטב לקרוא לו בשם נפרד. על כן אנו קוראים לו "עברי"

אחיינו דניאל

— כשם שהדבר נעשה בתנ"ך. (אינו קוראים לו "ישראלי", כי ישראל, אזרח ישראל, הוא גם בן האומה הערבית הפלסטינית, הממלא את חובותיו האזרחיות במדינת ישראל.) עברי הוא אזרח המזדהה עם האומה העברית, עם תרבותה ועם שפתה, הדבק במולדת העברית, הקושר את גורלו אל גורלה, החי את חייה והנושא בעול מלחמת קיומה.

זוהי הגדרה לאומית, מולדתית, רצונית. וי צודק השופט חיים כהן, בהחלטתו שתאיר ל דורות, קבעו כי כל הרוצה להשתייך ללאום ככנות, הריהו שייך אליו.

יהודי הוא אדם השייך לשותפות ההיסטורית של העדה היהודית, הממלא את מצוות הדת היהודית, המאמין באמונה היהודית, או שנשאר דבק בה באופן סביל, על ידי אי-המרה תה באמונה אחרת, או אי-פרישתו ממנה באופן פעיל. אפי שר להצטרף לשותפות זו על ידי ברית מילה.

הפרדה אינה התכשפות. רוב רובם של העברים הם יהודים, כשם שחלק מן היהודים הם עברים. הניקה ההד דית היא עובדה משותפת ועמשית. אך שני המושגים הם שונים, וההבחנה הנקייה תהיה לטובת שניהם.

אפשר להיות יהודי בכל מקום בעולם. אפי שר להיות עברי רק במקום אחד בעולם: במולדת העברית. זוהי הגדרתנו שלנו. לפיה, האח דניאל הוא עברי קאתולי. כרוך בואו לקהלנו — יגידו המישטר הקיים וחוקיו כאשר יגידו. המישטר יחלוף — אך האומה תישאר.

זו תנועה לאומית. ליתר דיוק — תנועה שרצתה ליצור לאום, בבחינת "יש מאין". אולם הציונים חטאו קדמון, הרה-אסון. לא היה להם אומץ-הלב להודות: אין אומה יהודית בנמצא. אנחנו רוצים ליצור אותה. אנחנו קוראים לכל היהודים, בני העדה הדתית הנרדפת, להגר לישראל. כל אותם שייצענו לקריאה זו ושיתרכזו בארץ ישראל — הם יתח את האומה החדשה. השאר יישארו בחזקת עדה דתית-תרבותית.

הציונים עשו שקר בנפשם. הם לא רצו להתנגש עם הדת היהודית. הם רצו לאחד את ימי-הביניים ואת העת החדשה. הם אמרו: אנחנו לאום מיוחד-במינו. אצלנו אין הבדל בין דת ולאום. הסמלים הדתיים הם בעצם סמלים לאומיים. הטלית היא דגל. כל יהודי העולם, כל השייכים לעדה הדתית היהודית — הם הלאום היהודי.

אפשר היה לסלוח לאבות-הציונות אילו יתה זאת פשר רה זמנית. אילו נקברה פשרה אומללה על ברגע שנוצר בארץ ישראל מיבנה לאומי חדש, או אילו, לפחות, היו שמים קץ לשקר זה ביום שנולדה מדינת ישראל.

אולם כיום שהוקמה המדינה היו בני האומה החדשה עסוקים כשפיכת דמם מרן ועד באר שבע. דמות המדינה ונוסח חוקיה נקבעו על ידי העסקנים הציונים. הפך למישטר הציוני, על השקפותיו ומפלגותיו, הפך למישטר המדינה. כך הונצח חטא הקדמון בחיי המדינה. בית המשפט הי עליון הופקר על שמירתו. התוצאות מסוכנות למדינה.